

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XI. — Wydana i rozesłana dnia 21. marca 1891.

(Zawiera Nr. 35.)

35.

Rozporządzenie ministerstwa obrony krajowej, ministerstwa rolnictwa i ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z wspólnem ministerstwem wojny z dnia 18. marca 1891,

tyczące się wykonania ustawy z dnia 16. kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 77) o dostarczaniu koni potrzebnych do wojska stałego i obrony krajowej w razie ich uruchomienia.

Podaje się niniejszem do wiadomości powszechnej wyciąg z postanowień wykonawczych do ustawy z dnia 16. kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 77) o zaciągu koni, zawierający te postanowienia, których znajomość potrzebna jest posiadaczom koni i gminom.

Taaffe r. w.

Falkenhayn r. w.

Weltersheimb r. w.

Postanowienia wykonawcze.

A.

Postanowienia,

tyczące się oznajmowania, spisywania i klasyfikacyi koni jakie są a utrzymywania w ewidencyi tych, które są zdadne do służby wojennej. *)

§. 1.

Cel oznajmowania, spisywania, klasyfikacyi i ewidencyi.

Oznajmowanie i spisywanie koni ma na celu uzyskanie szczegółów statystycznych co do zasobu koni w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych i dostarczenie podstaw do klasyfikacyi koni.

Zadaniem klasyfikacyi jest uchylenie koni, do służby wojennej stanowczo niezdatnych, od przeprowadzania na miejsca zaciągu i obliczenie koni zdatnych do służby wojennej, to jest zbadanie zasobności tak królestw i krajów jak i poszczególnych okręgów poborowych, według której potrzebna ilość koni ma być na nie rozkładana.

*) To, co w rozporządzeniu niniejszem mówi się o koniach, tyczy się także mułów i mułośłów.

Ewidencya koni zdalnych do służby wojennej służyć ma przełożonym gminy do utrzymywania w naocności zasobu koni istniejących i za zdalne uznanych także w latach, w których klasyfikacya koni nie odbywa się, jakoteż zasobu koni, które w razie uruchomienia mają być na miejsce zaciągu przyprowadzone.

§. 2.

Uskutecznianie oznajmowania, spisywania, klasyfikacyi i ewidencji.

Posiadacze koni oznajmować mają konie corocznie, spisywanie zaś koni i ich klasyfikacya odbywać się ma co trzy lata. Ewidencya koni rozciąga się na te lata, w których klasyfikacya się nie odbywa.

Gdy szczególne okoliczności wymagają odstąpienia od tego prawidła, klasyfikacya koni zarządzona być może nawet przed upływem trzechletniego okresu bądźto z rozciągnięciem jej na wszystkie królestwa i kraje, bądźteż — w celu skontrolowania ewidencji — z ograniczeniem do niektórych krajów, powiatów administracyjnych lub gmin. W tym ostatnim przypadku zostawia się komendom terytoryalnym wojskowym wykonać klasyfikacyą na nowo, lub kazać przyprowadzić przed komisją klasyfikacyjną tylko te konie, które w razie uruchomienia mają być stawione na miejscu zaciągu.

Na zlecenie ministerstwa obrony krajowej, wydane w porozumieniu z wspólnem ministerstwem wojny, mogą podczas klasyfikacyi koni odbywać się w niektórych miejscach zaciągi próbne.

Wszelkie zarządzenia, potrzebne do rozpoczęcia klasyfikacyi koni, wydaje ministerstwo obrony krajowej po poprzednim porozumieniu się z wspólnem ministerstwem wojny.

§. 3.

Obowiązek posiadaczy koni co do corocznego oznajmowania tychże, uwolnienia.

Zasób koni oznajmować należy w tych latach, w których klasyfikacya się nie odbywa, w czasie od 20. aż do 31. stycznia, w tych latach zaś, w których odbywa się klasyfikacya koni, w równie długim przeciągu czasu bezpośrednio przed rozpoczęciem się klasyfikacyi.

W skutek wydanego wezwania posiadacze koni obowiązani są oznajmić w tymże czasie przełożonemu gminy zasób koni i zwierząt jucznych w ich posiadaniu będących.

Wezwanie to, z którem w latach klasyfikacyi koni połączyć należy uwiadomienie o dniach, godzinach i miejscach na komisyjne oględziny wyznaczonych, podane być ma do wiadomości na dni 14 przed dniem do oznajmowania wyznaczonym, w sposób w miejscu używany, i przytoczyć należy w niem wyjątki z postanowień §. 3go, ustęp 5 i 6. §. 7, §. 8, ustęp 1 i §. 14.

Do oznajmowania zasobu koni w większych miastach przełożony gminy wydawać ma posiadaczom koni bezpłatnie ceduły opowiednie według wzoru 1go. Posiadacze koni wypełnić mają w tych cedułach opowiednich tylko 4 główne kolumny. W innych gminach składać należy oznajmienie ustnie, podając szczegóły we wzorze 1 wyrażone.

Posiadacze koni są nadto obowiązani o wszelkich zmianach w swoim zasobie koni, jakie zajądą w czasie między oznajmieniem a klasyfikacyą koni, która nastąpi w tym samym roku, uwiadomiać niezwłocznie przełożonego gminy miejsca swego pobytu.

Od corocznego oznajmowania uwolnione są tylko:

- a) konie przeznaczone do dworu Cesarza i członków rodziny cesarskiej;
- b) konie stadnin nadwornych cesarskich i rządowych zakładów chowu koni;
- c) konie skarbowe wojskowe i konie własne oficerów czynnych w ich posiadaniu będące i potrzebne im do sprawowania służby;
- d) konie posłów mocarstw zagranicznych i osób do poselstwa należących.

§. 4.

Obowiązki przełożonych gmin pod względem wykazywania koni oznajmionych.

Przełożony gminy winien zapisać każdego z osobna posiadacza koni i jego konie we wykazie klasyfikacyjnym podług wzoru 2 sporządzonym, konie całej gminy obejmującym, a to według kolei stosunkom miejscowym odpowiadającej, np. podług dzielnic miasta, osad, numeracyi domów itp.

W latach, w których klasyfikacya koni odbywa się, należy ten wykaz klasyfikacyjny podług późniejszych oznajmień prostować, należyte zamknąć, w dwóch egzemplarzach wygotować i przy klasyfikacyi postąpić z nim w myśl §. 9.

W latach, w których nie odbywa się klasyfikacja koni, przełożony gminy winien w znajdującym się u niego egzemplarzu wykazu klasyfikacyjnego, zapisywać szczegóły dotyczące się zasobu koni odpowiedniego roku, na podstawie oznajmień przez posiadaczy koni podawanych, konie zaś zdadne utrzymywać w ewidencji według postanowień §. 12.

Wzór 3. Rzeczony wykaz klasyfikacyjny łącznie z wykazem zdatności wzór 3 stanowi podstawę do wyznaczenia koni, które w razie uruchomienia stawione być mają w miejscu zaciągu.

§. 5.

Czas i sposób odbywania się klasyfikacji koni.

Klasyfikacja koni dokonywana być ma według uznania Władz administracyjnych krajowych, między 1. lutego a 15. czerwca.

Przy ustanawianiu terminu trzeba mieć na względzie stosunki klimatyczne i ekonomiczne okolicy, o którą chodzi.

Klasyfikacja koni odbywać się powinna za zwyczaj w każdej gminie. Jeżeli ilość koni nie jest zbyt wielka, może odbyć się łącznie z gminą sąsiednią, w gminie zaś bardzo rozległej, mającej znaczną ilość koni, można wyjątkowo wyznaczyć więcej miejsc do przyprowadzenia koni.

Co do programu czynności przy uskutecznieniu klasyfikacji koni winny Władze administracyjne krajowe porozumieć się z komendami terytorjalnymi wojskowymi a następnie przesłać go Władzom administracyjnym powiatowym, które obowiązane są zalecić przełożonym gminy ogłoszenie onegoż (§. 3, ustęp 3).

Gdyby zachodziły okoliczności, wymagające szczególnych środków, Władza administracyjna powiatowa winna je zarządzić lub, o ileby przechodziły jej zakres działania, zaproponować je Władzy administracyjnej krajowej.

W niedzielę i święta nie odbywa się klasyfikacja koni.

Klasyfikacja koni winna ile możliwości wiązać się z ostatnim programem zaciągu koni; ilość komisji i kolej okręgów poborowych jakoteż gmin, oznaczyć więc należy ile możliwości zgodnie z postanowieniami programu zaciągu koni, dni zaś i miejsca oględzin komisyjnych wyznaczyć w obrębie tego zakresu w taki sposób, żeby przyprowadzenie koni było dla ich posiadaczy jak najmniej uciążliwym.

Do oględzin komisyjnych przyprowadzone być winny o tej samej godzinie wszystkie konie, których stawienie w jednymże dniu przed komisją zostało nakazane.

Ilość koni, które w jednymże dniu mają być przed komisją stawione, oznaczyć należy tak, żeby klasyfikacja odbyć się mogła w jak najkrótszym czasie. Dokonanie klasyfikacji nie powinno zająć nigdy więcej jak 8 godzin i chyba tylko wyjątkowo wolno posiadaczy koni zatrzymać na miejscu do przyprowadzania koni wyznaczonem po upływie tego czasu.

§. 6.

Skład komisji klasyfikacyjnej i jej obowiązki.

Klasyfikacja koni odbywa się w obecności komisji, w której skład wchodzi:

- a) urzędnik Władzy administracyjnej powiatowej, w której okręgu odbywa się klasyfikacja i tenże jest jej prezesem;
- b) oficer (czynny lub emeryt) lub weterynarz c. i k. wojska lub c. k. obrony krajowej w charakterze znawcy wojskowego;
- c) przełożony gminy (jego zastępca) i dwaj ile możliwości do grona posiadaczy koni należący członkowie reprezentacji tej gminy, której konie mają być klasyfikowane. Członków tych wybiera reprezentacja gminy.

Nadto winna każda gmina dostarczyć zdanego pisarza i każdy znawca wojskowy przywieść ma z sobą podoficera do czynności pisarskich.

Przy rozdzielaniu znawców wojskowych trzeba mieć wzgląd na to, żeby ile możliwości wykonywali klasyfikację koni w tych samych okręgach poborowych, w których w razie uruchomienia skutecznie mają odstawić koni.

Prezes poleca przełożonemu gminy przyprowadzać konie według przepisu, bada świadectwa (§. 7) dotyczące się koni nie dostawionych i akta dotyczące się klasyfikacji koni przez poruczenie (§. 8) powinien mieć z sobą. On także orzeka co do preteńsi do ustawowego uwolnienia od stawiennictwa i zarządza przyprowadzenie tych koni, które w sposób nieusprawiedliwiony uchylono od oględzin komisyjnych.

O zdatności koni orzeka znawca wojskowy.

Przełożony gminy winien przynieść z sobą wykaz klasyfikacyjny w dwóch egzemplarzach, tudzież świadectwa i zarządzić co potrzeba, żeby wszystkie konie o wyznaczonej godzinie na plac okazywania przybyły i żeby w tej kolei, w której zapisane są w wykazie, były przeprowadzane.

Dwaj członkowie reprezentacyi gminnej mają przełożonemu gminy dopomagać.

§. 7.

Uwalnianie od przyprowadzania koni do klasyfikacyi.

Od przyprowadzania do klasyfikacyi uwolnione są:

- a) konie w myśl §. 3 niniejszego rozporządzenia wyłączone od corocznego oznajmowania;
- b) konie w myśl §. 8, lit. *b, c, d i f*, ustawy o dostawie koni uwolnione od stawiennictwa;
- c) źrebięta, które w roku klasyfikacyi nie kończą czwartego roku życia;
- d) klacze, które oźrebiły się na 8 dni przed klasyfikacją, lub które niebawem oźrebić się mają, jeżeli klasyfikacja nie odbywa się w miejscu pobytu lub jeżeli przy dłuższą drogę do miejsca klasyfikacyi przebyć wypada;
- e) konie dotknięte chorobami zaraźliwymi, ciężkimi gorączkowymi lub innymi ciężkimi; nakoniec
- f) konie oczywiście niezdatne.

Oczywistą niezdatność uzasadniają wady następujące: ślepota na oba oczy, wartogłowienie, i dychawica w wysokim stopniu.

Uwolnienie od przyprowadzenia do oględzin komisyjnych udowodnić ma każdy posiadacz koni świadectwem, powód uwolnienia wyłuszczającym, przez dwóch posiadaczy koni, które mają być przyprowadzone, wydanem, świadectwo zaś to jeszcze przed klasyfikacją wręczyć należy przełożonemu gminy, który ma je zbadać, potwierdzić i do wykazu klasyfikacyjnego dołączyć. Co do koni pod *a*) wzmiankowanych nie trzeba składać świadectw.

Za prawdziwość zeznań w świadectwie podanych odpowiedzialni są posiadacze koni, wystawcy świadectwa i przełożony gminy.

Posiadacze koni w sposób nieusprawiedliwiony uchylonych od klasyfikacyi zniewolić należy, żeby konie te przyprowadzili do klasyfikacyi odbywającej się w gminie sąsiedniej.

§. 8.

Klasyfikowanie koni przez poruczenie.

Tym posiadaczom koni, którzy w czasie klasyfikacyi koni są razem ze swemi końmi nieobecni w zwykłym miejscu pobytu, pozwala się, żeby konie swoje w przypadkach na szczególne względy zasługujących przyprowadzali przed komisję klasyfikacyjną w miejscu chwilowego ich pobytu lub najbliższej tego miejsca urzędującą. W tym celu owi posiadacze koni, oznajmując swoje konie (§. 3), winni prosić, żeby konie te klasyfikowane były przez poruczenie, wymieniając dokładnie miejsce i powiat, tudzież czas chwilowego tamże pobytu i konie, które tam z sobą wzięli.

Prośbę tę zanotować należy w oznajmieniu jakoteż w wykazie klasyfikacyjnym w rubryce „Uwaga.“

Przełożony gminy winien prośbę o poruczenie, z dołączeniem 2 egzemplarzy wyciągu z wykazu klasyfikacyjnego, przesłać przełożonej Władzy administracyjnej powiatowej, która, jeżeli uzna za uzasadnione przychylić się do prośby, opatruje prośbę o poruczenie zleceniem i posyła ją Władzy administracyjnej powiatowej czasowego miejsca pobytu petenta do wykonania klasyfikacyi koni. Wypełnione wyciągi zwrócić należy rekwirującej Władzy administracyjnej powiatowej, która jeden egzemplarz wyciągu oddaje gminie pobytu, drugi zaś egzemplarz zatrzymuje i według niego prostuje własny wykaz klasyfikacyjny.

Tylko taka klasyfikacja przez poruczenie, która odbyła się na podstawie udzielonego pozwolenia, uwalnia od obowiązku przyprowadzenia koni przed komisją klasyfikacyjną miejsca zwykłego pobytu.

§. 9.

Orzeczenie komisji klasyfikacyjnej.

Komisya klasyfikacyjna winna przede wszystkim zbadać świadectwa uwalniające (§. 7, ustęp 3), do wykazów klasyfikacyjnych dołączone a następnie sprostować w wykazach klasyfikacyjnych ilość koni od przyprowadzenia uwolnionych lub też zarządzić przyprowadzenie koni, których w sposób nieusprawiedliwiony nie przystawiono.

Następnie za pośrednictwem znawców wojskowych klasyfikuje komisya konie przyprowadzone.

Orzeczenie ma opiewać:

1. „Zdatny“ co do tych koni i zwierząt jucznych, które kwalifikują się do celów wojennych.

2. „Niezdalny“ co do tych koni i zwierząt jucznych, które z jakiegokolwiek przyczyny nie kwalifikują się do tych celów.

Orzeczenie powyższe oznajmić należy posiadaczom zwierząt i zapisać w rubryce 6 wykazu klasyfikacyjnego.

Co do koni „zdatnych“ trzeba nadto orzec, czy klasyfikowane zostały jako „wierzchowe“, „pociągowe“ lub „juczne“ i orzeczenie to zapisać należy w wykazie klasyfikacyjnym. Następnie trzeba kazać napisać wykaz zdatności wszystkich koni i zwierząt jucznych uznanych za zdadne a to podług wzoru 3 w 2 egzemplarzach, jeden w języku krajowym, drugi zaś w języku niemieckim. W tych wykazach zdatności oddzielić należy konie pociągowe dla artylerji od koni pociągowych do wozów.

§. 11.

Postępowanie z wykazami klasyfikacyjnymi i z wykazami zdatności.

Jeden egzemplarz wykazu klasyfikacyjnego i jeden egzemplarz wykazu zdatności, podpisane przez komisją, bierze w zachowanie przełożony gminy; drugi egzemplarz wykazu klasyfikacyjnego zachowuje Władza administracyjna powiatowa, i w tym celu prezes odbiera go natychmiast. Drugi egzemplarz wykazu zdatności przesyła znawca wojskowy razem ze spisem komendzie terytorjalnej wojskowej.

§. 12.

Postanowienie co do utrzymywania koni w ewidencji.

Ewidencją koni ogranicza się do tych lat, w których nie odbywa się klasyfikacja, utrzymywanie zaś ewidencji poruczone jest przełożonym gmin.

Za środki pomocnicze do utrzymywania ewidencji służy wykaz klasyfikacyjny i wykaz zdatności.

Przy sposobności corocznego oznajmiania zasobu koni przełożony gminy winien przez odpowiednie wypełnienie rubryk „4, 5 i 8“ wykazu klasyfikacyjnego stwierdzić, ile koni każdego posiadacza ma być w razie uruchomienia przyprowadzonych na miejsce zaciągu i jakie zmiany zaszły w ilości koni uznanych za „zdatne“ na ostatniej klasyfikacji. Przytem przełożony gminy winien uwiadomić posiadaczy koni, które konie mają być na miejsce za-

ciągu przyprowadzone, a względnie zwrócić posiadaczom koni ceduły opowiednie po właściwym tychże zapisaniu. Zmiany, dotyczące się koni zdatnych, zanotować należy w rubryce „Uwaga“ wykazu klasyfikacyjnego i wykazu zdatności.

W czasie pomiędzy 1. lutego a końcem marca komisya utworzona z przełożonego gminy (lub jego zastępcy) i dwóch mężów zaufanych, przez reprezentacją gminy z jej grona wybranych, ile możności do posiadaczy koni należących, winna przekonać się na podstawie wykazu klasyfikacyjnego i wykazu zdatności, o rzetelności szczegółów podanych przez posiadaczy koni. Następnie zamknąć należy wykaz klasyfikacyjny, wyłączyć z wykazu zdatności te konie, które z gminy zostały wyprowadzone i obadwa wykazy przesłać najpóźniej aż do 1. kwietnia Władzy administracyjnej powiatowej do sprawdzenia.

§. 14.

Karanie opieszłych posiadaczy koni.

1. Posiadacze koni, którzy zaniedbają oznajmić w czasie właściwym swój zasób koni lub przyprowadzić konie do klasyfikacji a z tego nie usprawiedliwią się dostatecznie, karani być mają w myśl rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857 (Dz. u. p. Nr. 198).

2. Kary pieniężne za to, jakoteż w myśl §. 43 wymierzone, wpływają do funduszu ubogich gminy pobytu ukaranych.

3. Posiadacze koni, którzy oznajmiając swój zasób koni, podają szczegóły nieprawdziwe, jakoteż osoby, wydające lub potwierdzające (§. 7. ust. 4) świadectwa z prawdą niezgodne, są w myśl istniejących ustaw odpowiedzialni.

§. 15.

Postanowienia dla miast własny statut posiadających.

W miastach posiadających własny statut gminny, Władza gminna, której poruczone są sprawy Władzy administracyjnej powiatowej, załatwiać ma także czynności urzędowe tej ostatniej Władzy poruczone.

§. 16.

Pokrywanie kosztów i dostarczanie druków.

Koszta urzędowania członków wojskowych komisyj klasyfikacyjnych, jakoteż koszta dostarczenia wszelkich druków do klasyfikacji koni, ponosi wspólne ministerstwo wojny.

Koszta urzędowania urzędnika cywilnego, zasiadającego w komisji klasyfikacyjnej, ponosi etat ministerstwa obrony krajowej.

Dostarczenie druków potrzebnych na ceduły opowiednie (wzór 1), na wykazy klasyfikacyjne (wzór 2) i na wykazy zdatności (wzór 3) jest rzeczą Władzy administracyjnej krajowej, która zaopatrzy Władzę administracyjną powiatową w druki dla jej okręgu potrzebne a mianowicie w druki podług wzoru 1 i 2 dla doręczenia gminom a w druki podług wzoru 3 do zachowania u siebie.

B.

Przygotowania do dostawy koni w czasie pokoju.

§. 25.

Skład i opisanie komisji do zaciągu koni.

Każda komisja do zaciągu koni składa się:

ze starosty (burmistrza) lub zastępcy prezeń wyznaczonego, który jest prezesem i z dwóch mężów zaufanych;	} komisja cywilna zaciągu koni,	} który razem składają komisję do zaciągu koni.
z oficera sztabowego lub wyższego bądź wojska stałego, bądź też obrony krajowej, który jest oficerem zaciągowym; z weterynarza wojskowego lub cywilnego albo z konnała wojskowego.		

Nadto przydaje się każdej komisji do zaciągu koni:

- ze strony Władzy cywilnej: urzędnika Władzy administracyjnej powiatowej a w braku takiego, osobę ukwalifikowaną wybraną przez Władzę administracyjną powiatową i trzech taksatorów, których wyznaczyć ma Władza administracyjna powiatowa;
- ze strony wojska: oficera rachunkowego i 4 podoficerów, z których 2 użyci być mają za pisarzy a 2 do służby nadzorczej, tudzież 4 żołnierzy na ordynansów.

Dwaj mężowie zaufani powinni być posiadaczami koni wybranymi przez reprezentacją powiatową, gdzie zaś reprezentacji powiatowych niema, przez przełożonych wszystkich gmin okręgu poborowego, w miastach własny statut posiadających, przez reprezentacją gminną.

Członków komisji zaciągu koni wyznacza się jeszcze w czasie pokoju i Władza administracyjna powiatowa utrzymuje ich w ewidencji. Władza administracyjna powiatowa winna ich jakoteż taksatorów uwiadomić jeszcze w czasie pokoju o ich przeznaczeniu, z wyraźnem oznaczeniem miejsca i czasu gdzie i kiedy spełnić mają obowiązek na nich włożony

C.

Wykonanie dostawy koni w razie uruchomienia.

§. 29.

Przyprowadzanie koni; uwalnianie.

Dostawę koni zarządza się obwieszczeniem o uruchomieniu, które Władza administracyjna powiatowa, przed wydaniem onegoż, winna uzupełnić dokładnem wpisaniem podług programu zaciągu koni, szczegółów, dotyczących się każdej z osobna gminy i wyrażeniem, o której godzinie konie mają być na miejsce przyprowadzone.

Do przyprowadzenia wyznaczyć należy w miesiącach: kwietniu, maju, czerwcu, lipcu, sierpniu i wrześniu godzinę 5, w lutym, marcu i październiku godzinę 6, w listopadzie, grudniu i styczniu godzinę 7 zrana.

Nadto Władze administracyjne powiatowe zarządzić mają, żeby w miejscach zaciągu byli obecni stróże bezpieczeństwa do utrzymania porządku potrzebni i żeby zostali oddani prezesowi komisji zaciągu koni do dyspozycji.

Przełożeni gminy winni z całą usilnością wpływać na to, żeby wszystkie konie i ściśle o wyznaczonej godzinie przyprowadzono przed komisją zaciągową.

Przed komisją zaciągową przyprowadzić należy wszystkie konie (zwierzęta juczne), które

- na ostatniej klasyfikacji koni uznane zostały za zdadne i
- nie były dotąd klasyfikowane, jeżeli z dniem 1. stycznia roku dostawy skończyły czwarty rok życia, w szczególności więc te konie, które z przyczyny wieku mniej niż 4 lata wynoszącego, choroby lub z innych powodów nie brały udziału w ostatniej klasyfikacji, albo które po ostatniej klasyfikacji przybyły w gminie wskutek zmiany posiadania.

Także konie już sprzedane, ale jeszcze nie oddane, winien dotychczasowy posiadacz przyprowadzić, wyjąwszy jeżeli dowodnie sprzedane zostały

oficerom i urzędnikom wojskowym, którzy w razie uruchomienia muszą sami kupować sobie konie.

Wyjęte od przyprowadzenia na miejsce zaciągu są:

- a) konie stosownie do §. 8 ustawy uwolnione od stawiennictwa;
- b) konie, które w dniu 1. stycznia roku dostawy nie miały jeszcze czwartego roku życia;
- c) konie w ostatniej klasyfikacji koni uznane za niezdatne;
- d) konie oczywiście niezdatne (§. 7), i
- e) konie oficerów nieczynnych, którzy przy wstąpieniu do służby muszą mieć konie pod sobą a to w takiej ilości, ile koni wierzchowych oficerowie ci według karty wcielenia upoważnieni są trzymać do własnego użytku służbowego.

Posiadacze koni winni co do tych koni, których uwolnienie od przyprowadzenia nie było już udowodnione przy sposobności ostatniego oznajmienia, przynieść świadectwa w §. 7 przepisane i oddać natychmiast przełożonemu gminy. Co do koni stadnych, w §. 8, lit. f) i g) ustawy o dostawie koni wzmiankowanych, gdzie zaprowadzona jest kon-skrypcya do celów hodowli, trzeba nadto udowodnić, że konie te zapisane zostały w rejestrze stadnin krajowych jako zdatne do chowu.

Przełożeni gminy zbierają te dokumenty, prostują wykaz klasyfikacyjny i wykaz zdatności, i biorą z sobą te akta na miejsce zaciągu, gdzie oddać je mają prezesowi komisji zaciągowej.

Posiadacze koni należy przestrzedz, żeby wzięli z sobą na miejsce zaciągu posługaczów do trzymania i przyprowadzania koni, w przeciwnym bowiem razie konie ich będą trzymane i przyprowadzane przez ludzi w miejscach zaciągu do tego przyjętych.

§. 32.

Powinności członków cywilnych komisji zaciągowej.

Prezes komisji do zaciągu koni kierować ma całym postępowaniem, tyczącem się dostawy, taksowania i zaciągu koni, on zarządzać ma wszelkie środki ze stanowiska administracyjno-cywilnego do wykonania dostawy koni potrzebne i wszelkimi sposobami starać się ma o to, żeby wszystkie konie, które przed komisją zaciągową powinny być stawione, były w czasie właściwym na miejsce zaciągu

przyprowadzone i żeby czynność zaciągowa nie była przeszkodami wstrzymywana.

On winien mieć na pieczy, żeby stróże bezpieczeństwa, potrzebni do utrzymania porządku, tudzież posługacze do przyprowadzania i trzymania koni (§. 40, ust. 2) przybyli wcześniej na miejsce zaciągu i w porozumieniu z oficerem zaciągowym przyjmując z tych posługaczów tyłu, ilu potrzeba do wykonania dostawy koni bez przeszkody.

Gdyby komenda odbiorcza spóźniła się z przybyciem na miejsce zaciągu a komisya zaciągowa zagnona programem swoich podróży nie zdołała przed oddaleniem się przyjąć fornali lub cywilnych prowadzicieli transportów koni, prezes komisji zaciągowej wydać ma gminie miejsca zaciągu stosowne rozkazy co do objęcia, żywienia i pielęgnowania koni zaciężnych aż do przybycia komend odbiorczych.

Dwaj mężowie zaufani winni w myśl postanowień ustawy o dostawie koni i rozporządzeń wykonawczych czuwać nad interesami posiadaczy koni a jeżeli niezgadzą się z orzeczeniem oficera zaciągowego co do zdatności koni, mogą odmienne zdanie pokrytkować do protokołu.

Urzędnik przez Władzę administracyjną powiatową komisji do zaciągu koni przydany lub zastępca onegoż, winien stosownie do zarządzeń prezesa pomagać komisji w czynnościach urzędowych i zastępować prezesa w razie chwilowej nieobecności.

Trzej taksatorowie obowiązani są taksować (§. 46) te konie, których posiadacze lub gminy nie odstępują dobrowolnie, winni zaś taksować je bez względu na ustanowioną cenę remontową lub na chwilowe podniesienie się cen, jeżeli z powodu uruchomienia podskoczyły.

§. 35.

Objęcie i odprowadzenie koni zaciężnych.

Konie zaciężne objęte zostaną na miejscu zaciągu przez komendy odbiorcze oddziałów wojskowych lub pojedynczych prowadzicieli transportów i odstawiane będą przez te komendy lub przez fornali już w czasie pokoju wyznaczonych, do stacyj uruchomienia.

Fornale jeszcze w czasie pokoju do stawienia się na miejscu zaciągu zapewnieni, pobierać będą od dnia objęcia koni aż do dnia po-

wrotu do miejsca swego zwykłego pobytu wynagrodzenie po 1 zł. dziennie (jednym złotym w. a.)

Gdyby komenda odbiorcza lub podoficer (żołnierz) do prowadzenia transportu koni przeznaczony, nie przybył na czas do stacji zaciągowej, oficer zaciągowy w porozumieniu z prezesem i za przyczynieniem się gminy przyjąć ma zasługującego na zaufanie cywilnego prowadziciela transportu koni, umówiwszy się z nim o wynagrodzenie aż do 3 zł. (trzech złotych) dziennie, który, jeżeliby formalnie do transportu koni jeszcze w czasie pokoju zapewnieni, nie mieli być użyci, ma prawo nająć do każdego 3 koni jednego pomocnika (posługacza) za wynagrodzeniem aż do 2 zł. dziennie. Prowadzicielom koni, jakoteż ich pomocnikom i formalom należy się nadto jeszcze odesłanie napowrót do miejsca pobytu na koszt skarbu wojskowego.

Ze względu na znaczną odległość, wielkość transportu i trudne stosunki oficer zaciągowy może cywilnym prowadzicielom transportów koni zapewnić osobną premią pieniężną za oddanie koni w dobrym stanie w miejscu przeznaczenia.

Premia ta nie może jednak wynosić więcej nad 1 zł. (jeden złoty) w. a. od konia.

Przybory (postronki itd.) niezbędnie potrzebne cywilnym prowadzicielom transportów koni do ich prowadzenia dostarczyć należy na rachunek skarbu.

Gdyby z powodu przeszkód nieprzewidywanych transport koni nie mógł dopełnić przepisów rozkazu drożnego, uwiadomić należy o tem telegraficznie komendę terytorjalną wojskową i prosić o nowy rozkaz drożny.

Jeżeli w przypadku takim komisya wojskowa zaciągu koni opuści miejsce zaciągu przed nadejściem nowych rozkazów drożnych, oficer zaciągowy winien poczynić kroki według okoliczności najniezawodniejsze, żeby rozkazy owe były niezwłocznie przesłane dowódcom komend odbiorczych (cywilnym prowadzicielom transportów koni).

Cywilnym prowadzicielom transportów koni i ich pomocnikom wypłacić ma umówione wynagrodzenie, formalom należące się im dyety po 1 zł. za drogę do oddziału wojska, oficer rachunkowy; należytości za drogę na powrót, jakoteż premią, jeżeli cywilnym prowadzicielom transportów koni była zapewniona, wypłacić po oddaniu koni bez zarzutu, oddział odbierający, który ma oraz zarządzić odesłanie napowrót tych osób na koszt skarbu wojskowego istniejącymi publicznymi środkami komunikacyjnymi.

§. 36.

Wypłata pieniędzy na kupno koni zapewnionych, należytości członków cywilnych komisji zaciągu koni.

Pieniądze na kupno koni zapewnione wypłaca i rachunek z nich utrzymuje na podstawie potwierdzenia dostawy koni właściwa kasa rządowa cywilna lub urzędnik przez nią na miejsce zaciągu przysłany. Bliższe szczegóły co do tej czynności podane są w „programie zaciągu koni“.

Powinnością komisji zaciągu koni jest jedynie wygotować co do każdego zaciężnego konia potwierdzenie dostawy i bezpośrednio po zaciągu konia wręczyć jego posiadaczowi. Posiadacz konia ma następnie odebrać zaasygnowaną cenę kupna w kasie rządowej cywilnej (od wydelegowanego urzędnika takiej kasy) za złożeniem potwierdzenia dostawy koni.

Urzędnikom cywilnym do komisji zaciągu koni wydelegowanym, należą się dyety odpowiednie ich stopniowi i zwrot kosztów podróży podług istniejących przepisów.

Zastępca urzędnika Władzy administracyjnej powiatowej (§. 25, ust. 2 a), jakoteż mężowie zaufani i taksatorowie pobierają dyety po 5 zł. za każdy dzień swego uczestnictwa i wydatki na podróże będą im zwracane.

Podobnie jak potwierdzenia dostawy koni są także uwolnione od stępla wszelkie inne dokumenty służące do potwierdzenia odbioru pieniędzy przez komisją zaciągową lub prowadzicieli transportów koni wypłaconych.

§. 37.

Żywienie koni zaciężnych.

Każdego konia zaciężnego obejmuje się od dnia zaciągu na obrok skarbowy a to na rachunek tego korpusu księgi głównej, do którego został przeznaczony.

Jeżeli w przypadku, wzmiankowym w §§. 32 i 35, na szczególne zlecenie prezesa komisji zaciągowej transport koni oddaje się gminie miejsca zaciągu do żywienia i pielęgnowania póki komenda odbiorcza nie przybędzie, lub według okoliczności także do odesłania, konie te oddać ma komisya zaciągowa bez żywności, zarazem jednak uwiadomić należy obejmującą gminę, ile wynosi przepisany wymiar obroku i ile obroku ogółem potrzeba.

Gmina obejmująca obowiązana jest koszta żywienia, pielęgnowania a według okoliczności także

odesłania koni pokryć tymczasowo sposobem zaliczki, następnie zaś oznajmić ma te koszta intendenturze komendy terytorjalnej wojska, w której okręgu leży miejsce zaciągu. Intendentura obowiązana jest zarządzić, żeby koszta rzeczowe jak najrychlej zostały w gotówce zwrócone.

Postępowanie przy zaciągu koni.

§. 39.

Udawanie się członków komisji zaciągu koni do stacyi zaciągowej.

Członkowie komisji do zaciągu koni (§. 25) winni nie czekając na osobne powołanie udawać się do stacyi zaciągowych na podstawie urzędowego obwieszczenia o uruchomieniu i zarządzeniu jeszcze w czasie pokoju pod tym względem wydanego, o tyle wcześniej, żeby ile możności przybyli tam w przededniu zaciągu.

Każdy, nie mogący udać się w czasie właściwym do stacyi zaciągowej, winien uwiadomić o tem komisję zaciągową telegraficznie; ci zaś członkowie wojskowi, za których zastępcy z ich stanowiska nie odchodzą, winni przysłać natychmiast akta urzędowe.

Nadto w celu wyznaczenia zastępców uwiadomić mają telegraficznie, o niemożności udania się, członkowie wojskowi, komendę terytorjalną wojska, członkowie cywilni, tę Władzę, która zarządziła przeznaczenie ich do komisji.

§. 40.

Przygotowania do wykonania czynności zaciągu koni.

Najważniejszem przygotowaniem do wykonania czynności zaciągu koni jest jak najrychlejsze uorganizowanie się komisji zaciągowej, iżby takowa już całkiem do działania gotowa stanęła na miejscu zaciągu. Prezes winien w porozumieniu z oficerem zaciągowym oznaczyć godzinę i miejsce pierwszego zebrania się komisji i wydać następnie wszelkie zarządzenia potrzebne do zapewnienia zaciągowi porządnego przebiegu.

Tu należy przedewszystkiem zwiedzenie miejsca zaciągu i wyznaczenie tych osobnych przestrzeni, w których każda gmina, do tego miejsca zaciągu przyłączona, ma konie swoje ustawić, następnie rozstawienie drogoskazów, żeby konie z rozmaitych stron nadchodzące, mogły bez zatrzymywania się

wchodzić na to miejsce, które dla ich gminy jest przeznaczone. Prezes winien wreszcie postarać się, żeby stróże bezpieczeństwa, tudzież posługacze potrzebni do trzymania i przeprowadzania koni (§. 32, ustęp 2), których gminy mają dostarczyć, byli wezwanie na miejscu zaciągu do rozporządzenia. Tych ostatnich należy w porozumieniu z oficerem zaciągowym przyjąć tyłu, ile potrzeba, żeby czynność dostawy koni odbyła się bez przeszkody.

Wynagrodzenie tychże winien mieć na pieczy oficer rachunkowy.

§. 41.

Odbieranie przysięgi od taksatorów; wzywanie do dobrowolnej dostawy całego kontyngentu dziennego i ogłaszanie cen remontowych.

Przed rozpoczęciem się czynności zaciągowej prezes w obecności komisji odbiera przysięgę od taksatorów.

Przedewszystkiem prezes stwierdza, czy gminy jednego okręgu poborowego, na miejscu zaciągu reprezentowane, nie złożyły już wprzód lub dopiero teraz deklaracji, że są gotowe wspólnie w myśl §. 12 ustawy o dostawie koni z dnia 16. kwietnia 1873, oddać dobrowolnie cały dzienny kontyngens koni na nie przypadający.

Następnie winien prezes ogłosić przełożonym wszystkich gmin do tego miejsca zaciągu przyłączonych cenę remontów i każdemu z nich wręczyć wykaz cen remontowych.

Jeżeli gminy jednego okręgu poborowego, na miejscu zaciągu reprezentowane, oświadczą z góry, że gotowe są dostawić dobrowolnie cały kontyngens dzienny koni, prezes ogłosi za pośrednictwem przełożonych gmin, że konie, które mają być dostawione, w takim tylko razie objęte będą po podwyższonej o 10 od sta cenie remontowej, jeżeli oficer zaciągowy uzna cały kontyngens według kategorii za „zdatny“.

Nadto ogłosić należy, że w razie dostawy pojedynczych koni, za każdego konia dobrowolnie odstąpionego, który przez oficera zaciągowego uznany będzie za „zdatny“ i zostanie zaciągnięty, zapłacona będzie w myśl §. 9 ustawy z dnia 16. kwietnia 1873, o dostawie koni, cena remontowa według kategorii konia, gdy tymczasem konie, niedobrowolnie dostawione, poddawane będą otaksowaniu; ponieważ zaś taksatorowie zobowiązani są przysięgą, żeby podawali cenę według rzeczywistej wartości koni, tedy w wielu przypadkach cena szacunkowa będzie niższa od remontowej.

Zarazem prezes uwiadomić ma posiadaczy koni, że każdy właściciel konia zaciężnego, ale plombą jeszcze nie opatrzzonego, ma prawo zamiast tego konia dostawić na miejsce zaciągu innego konia tej samej kategorii jako zdalny klasyfikowanego, który jednak nie był pociągnięty do zaciągu.

§. 42.

Postępowanie w razie dobrowolnej dostawy całego kontyngentu dziennego.

Jeżeli gminy jednego okręgu poborowego, na miejscu zaciągu reprezentowane, oświadczyły, że chcą odstawić dobrowolnie cały kontyngens dzienny na nie przypadający, prezes winien je wezwać, żeby kontyngens koni, według programu zaciągu przypadający razem z odpowiednią rezerwą, ustawiły kategoriami (konie wierzchowe, konie pociągowe, zwierzęta juczne) w miejscach przez oficera zaciągowego wskazanych.

Następnie oficer zaciągowy winien konie te poklasyfikować.

Jeżeli z klasyfikacji okaże się, że zasób koni dobrowolnie przyprowadzonych wystarcza na pokrycie dziennego kontyngentu koni, przystąpić należy niezwłocznie do zaciągu koni w myśl §. 45.

Jeżeli podczas zaciągu niektóre konie uznane będą za „niezdatne“ z powodu wady nie pozwalającej użyć ich do pewnego celu i muszą być wyłączone od zaciągu, prezes winien wezwać gminy, żeby dobrowolnie dostawiły jeszcze konie potrzebne do uzupełnienia kontyngentu dziennego. Gdyby gminy niechciały tego uczynić, komisya winna w myśl §. 12 ustawy o dostawie koni z dnia 16. kwietnia 1873, konie niedostające zakupić za jaką bądź cenę i z jakkolwiek na koszt tychże gmin.

Jeżeli klasyfikacja okaże, że zasób koni dobrowolnie przyprowadzonych nie wystarcza na pokrycie kontyngentu dziennego, kontyngens jednak może być pokryty końmi przez gminy zatrzymanemi, nie przyprowadzonymi, natenczas, gdyby gminy nie zobowiązały się do dobrowolnego przyprowadzenia innych zdalnych koni, prezes zarządzić ma przymusową dostawę całego kontyngensu dziennego.

W przypadku tym oficer zaciągowy winien konie wprzód nie przyprowadzone oglądać i klasyfikować według postanowień następujących paragrafów.

§. 43.

Pierwsze oględziny koni.

Jeżeli gminy nie oświadczyły chęci dobrowolnej dostawy całego kontyngentu dziennego, oficer zaciągowy winien przystąpić do pierwszych oględzin zasobu koni na miejsce zaciągu przyprowadzonych.

Podczas oględzin prezes winien w ogólności przekonać się, czy wszystkie te konie, które według przywiezionych wykazów i spisów miały być z rozmaitych gmin przyprowadzone, znajdują się na miejscu zaciągu.

Według okoliczności winien tenże zarządzić niezwłocznie, żeby konie, których na miejsce zaciągu nie przyprowadzono, zostały jeszcze na czas, w razie potrzeby przymusowo dostawione. Koszta przymusowego dostawienia ponosić mają posiadacze koni, którzy nadto, jeżeli opieszałości swojej nie zdołają usprawiedliwić, skazani będą przez Władzę administracyjną powiatową na karę pieniężną w kwocie aż do stu złotych za każdego konia podlegającego stawiennictwu.

Konie takie, jeżeli się okażą zdalnymi, mogą być nawet ponad kontyngens dzienny zaciągnięte i w tym celu odesłane w razie potrzeby według okoliczności nawet do innego miejsca zaciągu.

§. 45.

Zaciąg koni dobrowolnie odstąpionych.

Gdy gminy dostawiają dobrowolnie cały kontyngens dzienny, rozpocząć należy niezwłocznie zaciąg koni podług kategorii.

W razie dostawy po jednym prezes winien cenę remontową ogłosić ponownie posiadaczom koni i wystosować do nich wezwanie, żeby każdy, kto dobrowolnie pozwala konia za tę cenę zaciągnąć, zgłosił się do prezesa. Następnie trzeba obejść każdą z osobna grupę, których dobrowolną dostawę zapowiedziano, wyprowadzić i ustawić oddzielnie.

Zaraz potem rozpoczyna się zaciąg koni dobrowolnie odstąpionych. Przy zaciąganiu trzeba każdego z osobna konia wyprowadzić, do książki sznurowej zaciągu koni wpisać, wypełnić całkowicie potwierdzenie dostawy konia i konia opatrzyć plombą.

Przełożeni gmin (zastępcy) powinni być obecni przy czynności zaciągowej i dopomagać mają przy wpisywaniu nazwisk posiadaczy koni swojej gminy.

§. 46.

Szacowanie koni.

Jeżeli zaciąg koni, dobrowolnie odstąpionych, nie pokrywa kontyngentu dziennego, przystępuje się do taksowania i zaciągu innych koni klasyfikowanych jako „zdatne“ a to kategoriami w taki sposób, że po otaksowaniu koni jednej kategorii, uskutecznia się natychmiast ich zaciąg.

Do taksowania trzeba każdego konia z osobna przeprowadzić.

Zanim się rozpocznie taksowanie koni, prezes winien ostrzedz jeszcze wyraźnie posiadaczy koni, że każdemu z nich wolno także jeszcze w ciągu czynności taksowania, ale tylko dopóty, dopóki jego koń nie będzie wzięty pod otaksowanie, oznajmić prezesowi, że gotów jest oddać swego konia za ogłoszoną cenę remontową.

W przypadku takim uskutecznić należy niezwłocznie zaciąg konia według postanowień §. 45go a potem wrócić do dalszego taksowania koni.

Atoli gdyby co do konia do oszacowania przeprowadzonego, podana już była choćby tylko jedna cena szacunkowa, posiadaczowi konia nie służy już prawo dobrowolnego odstąpienia tego konia.

Cenę szacunkową koni oznaczają trzej taksatorowie, którzy winni podać ją każdy osobno.

Gdy ceny szacunkowe są różne, decyduje przeważającą większością głosów; jeżeli zaś każdy z trzech taksatorów podaje inną cenę, natenczas za cenę szacunkową bierze się średnią tych trzech ocenień, przyczem kwotę 50 centów i większą liczy się za cały złoty a kwoty mniejszej niż 50 centów nie bierze się w rachubę.

Posiadaczowi konia nie służy prawo sprzeciwienia się oznaczonej cenie szacunkowej.

§. 48.

Wypłata należitości za konie zaciężne.

Kwotę pieniężną (cenę remontową, cenę remontową o 10 od sta podwyższoną lub cenę szacunkową) należącą się dostawcy koni za każdego konia zaciężnego a **wyrażoną** w doręczonym potwierdzeniu dostawy koni, wypłacić ma dostawcy koni kasa rządowa, znajdująca się w miejscu zaciągu, lub, jeżeli kasy takiej niema w miejscu zaciągu, urzędnik kasowy tamże przystany, a to już w dniu zaciągu, za oddaniem potwierdzenia dostawy koni, które służy za asygnacją i potwierdzenie odbioru i ma być przez odbiorcę podpisane.

Gdyby urzędnik kasowy nie przybył w czasie właściwym, potwierdzenie dostawy koni służy za asygnacją do odpowiedniej kasy rządowej.

To potwierdzenie odbioru na należitość za konia dostawionego jest wolne od stępla.

§. 49.

Przybory do uzdania i podkucie koni.

Konie zaciężne oddać winni ich ostatni właściciele z uździenicą, uzdą i z tem podkuciem, z którym je na miejsce zaciągu przyprowadzili. W tych okolicach, w których ze zwyczaju krajowego konie często nie bywają kute, nie można żądać, żeby konie zaciężne oddawano podkute, lub żeby posiadacze płacili wynagrodzenie za brak podkucia. Również nie można żądać od nich wynagrodzenia za podkową zgubioną przed zaciągiem.

§. 53.

Kiedy rozporządzenie niniejsze zaczyna obowiązywać.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia jego wyciągu w Dzienniku ustaw państwa.

Od tego terminu tracą moc obowiązującą wszystkie rozporządzenia ministerjalne, wydane dotychczas w przedmiocie wykonania ustawy z roku 1873 o dostawie koni.

§. 8 ustawy z dnia 16. kwietnia 1873 o dostawie koni. Dz. u. p. Nr. 77.

Od sławieniela są wolne:

- a) konie przeznaczone do dworu Cesarza i członków cesarskiej rodziny;
- b) konie, które służby pobliwa są obowiązani używać dla sprawowania służby;
- c) konie pocztowców, które ci na mocy kontraktu są obowiązani utrzymywać dla pełnienia służby pocztowej;
- d) jeden koni każdego lekarza praktykującego na wsi potrzebny do pełnienia obowiązków powołania;
- e) konie cesarskich stadnin nadwornych i rządowych zakładów chowu koni;
- f) ogłoty uprzywilejowane (wyborowej) będące własnością osób prywatnych lub gmin, pod warunkiem przedłożenia przyjęciu;

Z §. 3. postanowień wykonawczych do ustawy powyższej.

Od corocznego oznajmowania uwolnione są tylko:

- a) konie przeznaczone do dworu Cesarza i członków rodziny cesarskiej;
- b) konie stadnin nadwornych cesarskich i rządowych zakładów chowu koni;

Z §. 7. postanowień wykonawczych do ustawy powyższej.

Od przeprowadzania do klasyfikacji uwolnione są:

- a) konie w myśl §. 3go niniejszego rozporządzenia wyłączone od corocznego oznajmowania;
- b) konie w myśl §. 8go. lit. b, c, d i f ustawy o dostawie koni uwolnione od sławieniela;
- c) zwiędła, które w roku klasyfikacji nie kończą czwartego roku życia;
- d) klacze, które określiły się na 8 dni przed klasyfikacją, lub które niebawem oczekiwają się mają, jeżeli klasyfikacja nie odbywa się w miejscu pobytu lub jeżeli przybliższą drogę do miejsca klasyfikacji przebyć wypada;

z klacze ze zwiędłami, jakoteż klacze ze stadnin prywatnych, które w ciągu ostatnich lat czterech były najmniej dwa razy odsławiane i w ciągu tego czasu były zapłodnione, takoteż wszystkie inne klacze, które w ostatnim ubiegłym pięcioletku odsławione były odsławiane z ogierami skarbowymi lub z uprzywilejowanymi prywatnymi ogierami, jeżeli w ciągu ostatnich dwóch lat były zapłodnione.

We wszystkich tych przypadkach właściciel winien przedłożyć dowód odsławienia.

Gdzie jest zaprowadzona konskrypcja w celu podniesienia chowu koni, trzeba nadto dla uzyskania uwolnienia przedłożyć (f) i g) dowód, że ogier lub klacz są zapisane w rejestrze stadnin krajowych jako zdane do chowu.

Z §. 3. postanowień wykonawczych do ustawy powyższej.

- e) konie skarbowe wojskowe i konie własne oficerów czynnych w ich posiadaniu będące i potrzebne im do sprawowania służby;
- d) konie posłów mocarstw zagranicznych i osób do poselstwa podróżujących.

e) konie dotknięte chorobami zaraźliwymi, ciężkimi gongrykowani lub innymi ciężkimi; nakoniec

f) konie oczywiście niezdatne.

Oczywiście niezdatność uzasadniają wady następujące: ślepoty na oba oczy, wariogowienie i dysplawia w wysokim stopniu.

Uwolnienie od przeprowadzenia do ogłędzin komisyjnych udowodnić na każdy posiadacz koni świadectwem, powód uwolnienia wyliczającym, przez dwóch posiadaczy koni, które mają być przeprowadzone, wydanem, świadectwo zaś to jeszcze przed klasyfikacją wręczyć należy przedłożonemu gminy, który ma je zbadać, potwierdzić i do wykazu klasyfikacyjnego (wzór 2) dołączyć. Co do koni pod a) wzmiankowanych nie trzeba składać świadectw.

Okrag poborowy

Gmina N. N.

Do §. 4.

Wzór 2.

Wykaz klasyfikacyjny koni w gminie oznajmionych i klasyfikowanych.

1	2	3	4				5			6				7			8	9	
			ogierów	walchów	klaczy	zwierząt (jeznych*)	razem	z innych przyczyn	razem	niezdatne	zdatne	ze zdatnych nadających się	konie	pod do wierzch	jako zwierzęta ciężkie juczne	klasyfikowanych jako zdatne			wszystkich innych
Imię i nazwisko posiadaczy koni	Ich mieszkanie (dzielnica, ulica, Nr. domu...)	Rok oznajmienia	ogierów	walchów	klaczy	zwierząt (jeznych*)	razem	wieku mniej niż cztery lata	z innych przyczyn	razem	niezdatne	zdatne	ze zdatnych nadających się	konie	pod do wierzch	jako zwierzęta ciężkie juczne	klasyfikowanych jako zdatne	wszystkich innych	U w a g a
			1	8	2	.	11	1	2	1	4	3	3	1	Jeden zdatny koni sprzedany
Jan Holler	VIII., Albertgasse Nr. 2	1891	1	7	3	.	10	1	1	2	2	
		1893																	
Karol Hermann	VIII., Albertgasse Nr. 4	1891	.	2	5	.	7	1	4	.	2	
		1892	1	2	5	.	8	1	5	2	
		1893																	
Franciszek Hurter	VIII., Albertgasse Nr. 6	1891	.	1	3	.	3	.	1	.	1	1	1	.	1	.	1	.	
		1892	.	1	3	.	3	.	1	1	.	
		1893																	

*) W rubryce 4 zapisywać należy jako zwierzęta juczne tylko muly i mułosy.

